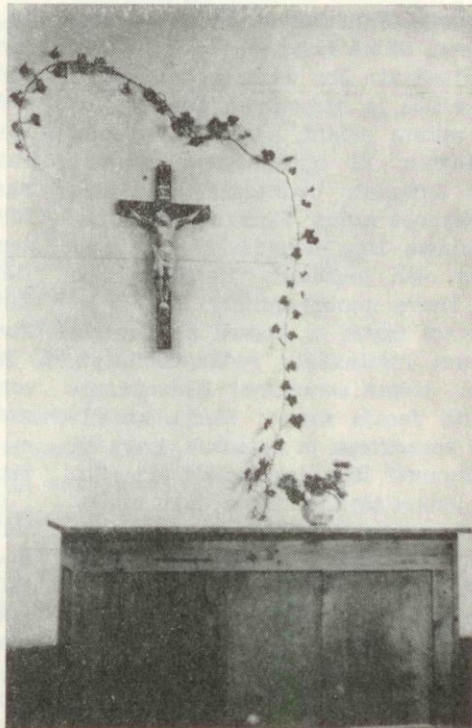

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1959

N:o 4

JUMALA EI VÄSY

Jes. 40: 26—31.

Me väsymme. Ehkä joku teistä tuntee samaa väsymystä kuin se on, jota tekstissä on kuvattu. On niitä, joiden elämän taivaalta kaikki tähdet sammuvat, kun rakkaimman silmä sammui. He eivät jaksaa ymmärtää Jumalan teitä, Jumalan johdatusta. Sellaisia oli profeetta Jesajan ympärillä. Se kävi ilmi, ei vain heidän synkästä katseestaan, vaan myös heidän puheestaan. Jesajan täytyi sanoa heille: ”Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta?” Usko Jumalaan kaikkivaltiaana oikeuden ja rakkauden Jumalana joutuu tällaisten kovien asioiden tapahtuessa koetukselle. Vaikeaa on säilyttää luottamusta Jumalan armolliseen johdatukseen. Nämä väsyneet, kovin koetellut ajattelivat: Jos Jumala kerran on kaikkivaltias ja armollinen Jumala, jos tietää minun asiani, hän ei voi tehdä tällä tavoin. Ei hätääntynyt rohkene kieltää Jumalan olemassaoloa, mutta hän rohkenee sanoa: Herralta on minun tieni salassa. Hän ei tiedä, minkälaiseen tuskaan olen joutunut. ”Herra hylkäsi minut, Herra unohti minut.”

Näin voi surun ja tuskan kohdatessa Jumalaan luottavakin sydän nääntyä. Mitä me tähän sanomme? Katsokaamme, mitä Jesaja sanoo: ”Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka on nämä luonut? Hän, joka johdattaa esiin niiden joukot täysilukuisina, joka nimeltä kutsuu ne kaikki, suuri on hänen voimansa ja valtainen hänen väkensä: ei yksikään jää häneltä pois. Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut, minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on joutunut pois minun Jumalani huomasta? Etkö tiedä, etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen ymmärryksensä on tutki-

maton”. Jumala käskää sinua nostamaan silmäsi korkeuteen. Mitä siellä näet: auringon, kuun, miljoonat tähdet. Oletko yrittänyt laskea tähtiä? Et ainakaan ole niiden laskemisessa onnistunut. Niitä on niin ääretön määrä. Nyt sanoo profeetta: ”Ei yksikään jää häneltä pois.” Syy, että olet joutunut koviin koettelemuksiin, ei ole se, että hän olisi jättänyt sinut pois laskuista. Ei yksikään jää häneltä pois. Ei hän väsy kuten me ja väsymyksen tähden unohda sinua. Tämä koettelemus johtuu aivan toisesta syystä. ”Hänen ymmärryksensä on tutkimaton.” Hänellä on pitemmälle näkevät silmät kuin sinulla. Sinä näet vain sen surun, mikä sinulla nyt on, mutta et näe, mikä hyöty siitä sinulle on. ”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne,” sanoo Herra.

Ajatelkaamme, onko Jumalan varjelus vain niillä, jotka säilyvät hengissä ja vahingoittumattomina. Eikö varjelus olekaan niillä, jotka menettävät henkensä? Miten oli Johannes Kastajan, Stefanuksen, Paavalin ja marttyyrien laita? Heillä oli Jumalan varjelus silloinkin, kun pyövelin kirves sai katkaista heidän kaulansa.

Ei mitään tapahdu sattumalta, ei ole mitään ”tuuria”. Kaiken takana on Jumalan sanan mukaan Hän, jonka nimi on Isä. ”Ei hiuskarvakaan katkea päästänne taivaallisen Isänne tietämättä.”

Ole sentähden varma, sinä masentunut ja väsynyt, joka itket oman rakkaasi poistempaamista: hänelle ei ole tullut tämä kuolema sattumalta, ei vihollisen tahdosta. Kaiken takana on hän, jonka ymmärrys on tutkimaton ja joka on sekä vanhurskaus että rakkaus. Muista myös: ”Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkylin.”

K. V. Tammisen kirjasta:
Hän vahvistaa teitä.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1959

Oletko löytänyt?

Oletko löytänyt sen, josta profeetat ennustivat:
Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan ainoan?
Tule ja katso! Ne Häntä ylistävät,
jotka avun saivat syntisen sielunsa vaivaan.

Mitä Hän tehnyt ei olis pelastumiseksesi?
Miksi et sinä jo Hänen armoaan kiitä?
Mitä Hän ei tekis vielä sun auttamiseksesi?
Miksi et ääntäsi uuteen virteen jo liitä?

Oikeuden armoonsa saanut ristinsä kuolossa olet
Lävistetyt kädet takeena suuresta rakkaudestaan
Miksikä armonsä suurimman jalkoihis polet?
Mikä on sinulla todiste vastarakkaudestas?

Elsa Hyvärinen (1946—47)

Kesä meni

Kesä meni, se hartaasti odotettu. Kaunis se olikin ja lämmin, kyllä siitä jokainen varmaan sai osansa. Vaikka se oli pitkäkin, on siitä nyt enää muistot jäljellä.

Aina me ihmiset odotamme ja varsinkin nuorina jotain niin hyvää ja ihmeellistä, joka kokonaan muuttaisi elämämme, niin että ikävöimisen kipu lakkaisi. Kesältäkin aina toivomme paljon. Puitteet täydelliselle viihtymiselle ulkonaisesti tänä ihanana kesänä olivatkin olemassa. Mutta osasiko levoton mieli kaihilla tyyntyä kesän parhaimpinaan päivinä. Ehkä tuli vielä asioita, jotka toivat epäsointuja, ehkä murhettakin elämään. Elämä näyttää luonteensa nuorellekin. Meidän täytyy vähitellen ruveta uskomaan todeksi, että onkin tarkoitus, ettemme tänne täydellisesti koskaan kotiutuisikaan. On jotain muuta enemmän tavoittelemisen arvoista. Meitä ikäänkuin estettäisiin kiintymästä ajalliseen, ettemme saisi vahinkoa sielullemme. Kiintopisteemme täytyy olla Jumalassa eikä tässä maailmassa. Uskossa eläessämmekin tarvitsemme yhä uudestaan sellaista muistutusta, joka tekee meille tämän asian taas selväksi. Tarpeen on meille jokaiselle tämä virsirunoilijan pyyntö: "Sydäntäni petollista, Herra Kristus, hallitse. Hekumasta, turhuuksista hengelläsi käännä se, Ettei luota Jumalan Korska tämän maailman Houkuttais ja viehättäisi Enkä menoon turhaan jäisi."

Minun onneni on olla Jumalaa lähellä — se on se vakituinen olotila, joka yksin on toivomisen ja säilyttämisen arvoinen. Kaukana Jumalasta tuntee sydän ainaista levottomuutta ja kodittomuutta, epäusko on pimeässä harhailemista. Ei paraskaan ulkonainen hyvä voi tyydyttää. Jumalan yhteydessä koetaan rauhoittuminen, koska Hänellä on anteeksiantamus. Epäviihtymisemme syvimmäinen syyhän on synti ja siihen liittyvä syyllisyydentunne. Tarvitsemme joka päivä anteeksiantamuksen armoa, Jeesusta, Hän on meidän rauhamme. Hänen kärsimyksensä ja haavansa ovat takeena meitä aina seuraavasta rakkaudesta. Näistä haavoista Siionin Kanteleessa lauletaankin: "On talvi kesää niissä ja paasto joulua." Kaikki ajat ovat silloin hyvät, kun tämä elämänyhteys on olemassa ja Jumala antaa meille ohjelman. Tulevaisuus kaikkine vaihteluineen on turvattu, koska se on Isän kädessä. Sen verran vaivaa ja harmia kai pitää aina ollakin, että meillä pysyy elävänä tuo tietoisuus: "Ei meillä täällä ole pysyväästä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme." Muutto tulevaiseen kaupunkiin voi olla piankin edessä, kunpa emme erehtyisi milloinkaan pitämään mitään täällä ajassa niin tavoittelemisen arvoisena, että iankaikkinen elämä unohtuu.

Toveriliittolaiset, ahkeroikaamme vain pysyäksemme Jumalan yhteydessä ja kasvaaksemme uskonelämässämme. Se on meidän todelliseksi onneksemme. Käyttäkäämme niitä välineitä, jotka auttavat meitä kilvoituksessamme, Sanaa ja sakramenteja. Niissä vaikuttaa Pyhä Henki. Omia mahdollisuuksia meillä ei ole ollenkaan.

Kesä meni, mutta armo jäi.

HELVI VALKONEN

Kesäisiä muistoja

Kesä on pian ohi ja sen lämpimät päivät ja valoisat yöt enää vain muisto. Tosin kaunis muisto. Onko ystäväni näin? Vai onko kesän kauneuden keskeltä jäänyt muistoosi kirvelevät synnin arvet? Tuliko Suomen kauniin suven aika tuhlattua synnin houkuttelemana, vai saiko Herra puhutella Sinua, saiko Hän puhutella minua ja myös siunata meitä. Näin kyselen teiltä, hyvät toverit, samoinkuin itseltäni.

Tätä ajatellessani tulee mieleen jälleen ne kauniit ja pian ohi kiitäneet kesäiset illat, jolloin kokoonnuimme omaan tuttuun nuorisopiiriimme. Monta kertaa kauniin lammen rannalla, nuotiotulien loimutessa ja kipunoidessa taivasta kohden kajahti suvivirsi elävänä kuin luonto itse. Mielet herkkinä kuuntelimme myös Pietarin kirjeiden sanomaa juuri meille. Mieltämme usein painoi pelko ja ahdistus tulevaisuudesta, sekä monet vaivat ja kiusaukset. Ne kaikki oli voitettavana arkisen elämän keskellä. Mutta meillä oli ystävä, suuri ja ylhäinen, joka rakasti nuoria ja vähäpätöisiä lapsiaan. Hän neuvoi meitä sanassaan, jota rovasimme meille niin rakkaasti ja ymmärtäväisesti puhui. Luontokin ympärillämme yhtyi Herran kiitokseen ja ylistykseen.

Monta kertaa kesän kuluessa keräännyimme jonkin vaaran laelle ihaillemaan tätä kaunista isäimme maata, jonka Jumala on meille lahjaksi antanut.

Entäs kokkojuhla. Pienellä joukolla seisoi vielä kokon hiilloksen luona ja laulumme kiisi yöhön. Jokaiselta nousi aivankuin yhdestä suusta korkeuteen rukous: "Ah vuodata Herra jo henkesi ja herätä nuoriso Suomen. Se armossa johdata tiellesi, suo maahamme kaivattu huomen." Seuraavana päivänä saimme polvistua Herran alttarin ääreen nuorten joukolla. Sinne jäi taakat, huoli ja ahdistus. Herra ne otti pois ja sälytti päällensä. Meille annettiin sana: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun." Kyyneleet vuotivat, mutta ne olivat ilon kyyneleitä. Vapahtaja muutti surun ja ahdistuksen kyyneleet ilon kyyneleiksi. Näin Herra siunasi.

Vielä saan mainita unohtumattomat kirkko- ja seuramatkat sekä monet retket nuorten joukolla. Eivät varmasti unohdu koskaan. Kiersimme linja-autolla tervehtimässä eri puolilla pitäjää olevia nuoria ja saimme heidän kanssaan vietää hetken yhdessä Jeesuksen silmään edessä. "Sä olet kuninkaamme, me Sinun kansaasi", tuli sydämeistä saakka. Linja-auton kiitäessä meidän matkalaisien mielet täytti usein koti-ikävä, kun lauloimme matkamiesten virsiä. Moni varmasti ajatteli, milloinkahan minä olen kotona taivaassa. Olemmehan kaikki matkalaisia täällä maan päällä. Perillä usein oli sydämellinen ja lämmin vastaanotto, mutta varmasti taivaskodissa on vieläkin parempi.

Kesän lopussa kohokohtana oli nuorisujuhlat Outokummussa. Suuri nuorisojoukko oli siellä Herran asialla. Oli todellakin siunattua saada olla mukana siellä. Nämä kaikki yhdessäolon hetket antoivat virkistystä ja voimaa. Synnin kiusaukset olivat helpommin voitettavissa ja sen saastuttaman tunnon pesi Jeesus Vapahtaja puhtaaksi. Tuntui lohduttavalta tietää, ettei ole yksin taistelemassa ja kilvoittelemassa elämän tiellä. Näin on Herra saanut siunata ja lohduttaa kesän kirkkaina päivinä. On turvallista käydä kohti pimeätä aikaa käsi Isän kädessä.

Tahtoisin näiden muistojeni mukana lähettää tervehdyksen Sinulle, toveriliittolainen, olitpa sitten kilvoittelemassa yksin tai ystävien ympäröimänä. Kaikkialla on sama Jeesus. Hän auttaa Sinuakin, jolla ehkä on toisenlaiset muistot kesästä. Riennä Hänen parannettavakseen. Hän peittää verellään syntien paljouden. Ja Sinä yksinäinen kilvoittelija, et ole yksin, vaikka ehkä monta kertaa niin luulet. Monet nuoret taistelevat samassa sotajoukossa ja Jeesus on yhteinen kuninkaamme. Hän auttaa kaikissa elämän vaaroissa ja kohtaloissa. Emme koskaan ole yksin Hänen oiminaan.

Armoa ja rauhaa teille kaikille.

Raili Majoinen
(1957—58)

Saivat iäisyyskutsun

Paalasmaan suruviesti on koskettanut läheltä myöskin toveriliittoamme. Olihan kaksi tuossa suuressa hukkumisonnettomuudessa henkensä menettäneistä nuorista toveriliittolaisiamme: Helga Väyrynen ja Terttu Nevalainen. Helga Väyrynen oli opistossa työ kautena 1953—54 ja Terttu Nevalainen 1957—58.

Paalasmaan saari on tullut opistollemme läheiseksi ja tutuksi, sillä sen kodeista on suhteellisen moni nuori käynyt opiston. Monet tilaisuudet on mielessä niin Rukoushuoneella kuin koululla pidetyt, joissa on saaren asukkaitten kanssa oltu yhdessä. Merkille pantavaa oli aina nuorten runsas mukanaolo. Tuntuu, että nämäkin nuoret, jotka retkellensä lähtivät, olivat yleensä hurskaista ja hyvistä kodeista. Miksi tällainen menetys, eikö se ollut liian suuri, mitä Jumala tällä tarkoittaa? Näin kyselemme ymmärtämättä. Täytyy vain tyytyä siihen, että Jumala tietää, mitä tekee ja että niin paljon korkeammalla kuin taivas on maasta on hänen ajatuksensa meidän ajatuksiamme.

Monet on todellakin ne retket, joita opistolaisryhminä on Paalasmaalle vuosien kuluessa tehty, niin kesällä kuin talvella, moottoriveneellä ja suksilla. Erikoisesti tulee nyt mieleen kaksi veneretkeä. Ensinnäkin eräs syyskesän retki, jolloin Vesa Tervo erinomaisella veneellään kävi meidät hakemassa ihan opiston rannasta ja toi siihen jälleen takaisin. Pielisellä kävi silloin välistä aika suuretkin laineet, mutta me tunsimme oloamme turvalliseksi ja hyväksi vakavakuisen moottorin tehdessä taivalta eteenpäin. Seuraavana talvena oli sitten Terttu Nevalainen opistossa ja kesällä teimme taas toveriliittolaisten joukolla moottoriretken Paalasmaalle. Nyt oli Tertun isä hakemassa meitä Höljäkän rannasta. Paalasmaahan tultuamme vietiin meidät suoraan rannasta Tertun kotiin ja siellä vietimme koko aamupäivän jumalanpalvelusta kuunnellen ja harjoitellen ohjelmaa rukoushuoneella pidettävään tilaisuuteen. Varmaan kaikki mukanaolleet muistavat tuon ihanan kesäpäivän, joka aamusta asti oli meille jo kuin juhlaa. Muistan tuon ystävällisen kodin kauniine ympäristöineen ja iloisen nuorten joukon nauttimassa talon suuresta vieraanvaraisuudesta. Nyt siinä kodissa, niinkuin toisessakin opistolaiskodissa on hiljaisuus ja sydämissä suuri suru.

Akkiä katkesi heidän nuori elämänsä. Heidät yllätti aavistamatta kuoleman hätä. Mutta eiköhän silloin Jeesus Vapahtajamme ollut lähellä. Hän on lähellä siellä, missä avuttomina turvaudutaan Jumalan armoon. Hän itse on se pelastusrengas, jonka varassa pelastutaan iankaikkiseen elämään. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Ehkäpä noina pitkinä minuutteina odottaessaan turhaan maallisen avun joutumista he saivat armon heittäytyä tämän pelastajan käsiin. Niin toivomme, sillä ainakin he olivat paljon kuulleet Hänestä, jossa meillä on lunastus.

Toveriliitto jää kaipaamaan näin keskuudestaan otettuja jäseniään. Opettajilla ja tovereilla on heistä kummastakin miellyttävä muisto. Meille kaikille tapaus oli vakavaa puhetta lähtöajan lähestymisestä ja varsinkin siitä, että kutsu ajasta voi tulla yllättäen, nuorillekin. Tämä käsittämätön tapahtuma voi koitua siunaukseksi meille, jotka saamme vielä jatkaa matkaamme täällä, kun vain saisimme armon nöyrytyä Jumalan väkevän käden alle.

Saamme pyytää, että lohdutuksen Jumala jatkuvasti olisi lähellä surevia omaisia ja antaisi päivittäin uutta voimaa heille. "Kun murhe, tuska suurin on, ei kelpaa lohtu mainen."

H. V.

Syksyn lahja

Koivikon katoava kulta
ja tuulen laulu alaston.
Jo irti on
suvesta sydämemme.

Ikuinen tahto siirsi
pois päivät heleät.
Vain hiljaisuus jäi meille,
jää tuulen runtelema puu.
Jo aamuin on
riitteessä joen ranta.

Jumala, tiedät mitä teet.
Suo meidän hiljaa olla.
Näin rakastat;
kun meidät tyhjiin vuodatat,
taas täytät elämällä.

Kosteat kirkkaat
lehdet polullani.
Rinteillä vaaran syksyn roviot.
Näin poltetaan
se jota rakastin.

Se jota rukoilin
näin annetaan.
Täyttymys tyhjyydessä
ja hiljaisuus,
sanoma Jumalan.

Eeva Tikka
(1955—56)

Elon retkellä

Tuskien kautta, taivasta kohti
kulkevi ihmisten maallinen retki.
Harvoin valoa tiellemme hohti.
Tiedämme kuitenkin,
lyhyt on hetki,
joka vie matkamme
taivahan taloon
iäiseen iloon, iäiseen valoon.

Syntii, puutteita elomme tiellä,
iloa täydellisyyttä vain siellä.
Poikansa Jumala maa-
ilmaan antoi
Golgatan ristille synnit
Hän kantoi.
Vapaana, uskossa kulkea
saamme,
kiittäen Jeesusta
Vapahtajaamme.

Marja-Liisa Pennanen
(1957—58)

Silloin tällöin Jumala tarttuu meihin
maahan kiintyneisiin ihmisiin voimak-
kaalla otteella näyttääkseen meille iäiset
arvot. Hän tekee sen sairauden, ajallisten
vaikeuksien, äkillisten onnettomuuksien
ja paljon muun kautta. Hän näyttää
yhdellä iskulla, kuinka epävarmaa
on kaikki maallinen ja kuinka köyhä on
se, jolla ei ole elävää toivoa.

Kun Jumala näin tarttuu meihin, me
heräämme kyllä ja luomme katseemme
eteenpäin — joksikin aikaa. Mutta voi,
me unohdamme niin pian. Kuinka paljon
tarvitaankaan, ennenkuin tämä mainen
todella joutuu meistä hiukan etäämmälle
ja iäiset arvot tulevat lähelle ja
rakkaiksi.

Wisloff

Muistoja Helsingin matkalta

Kesäkuun 23. päivänä "starttasi" Koh-tavaaran asemalta klo 8.15 meidän viime talvisten opistolaisten joukko johtajamme johdolla, päämääränä pääkaupunki.

Matkaan osallistui 19 oppilasta ja matka aloitettiin reippain mielin ja odo-tuksen tuntein. Ensimmäinen pysähdys-paikkamme oli Joensuu, jossa tutustuimme sanomalehti Karjalaisen toimitukseen ja sen eri uutisosastoihin.

Joensuusta matkamme jatkui klo 12.20 kohti Pieksämäkeä.

Pieksämäellä meidät otti vastaan Suomen Kirkon Sisälähetysseuran diakonis-salaitos. Tutustuimme taloon ja meille selostettiin sen eri toiminta-aloja. Diako-nissalaitokselta teimme retken Vaalija-lan keskuslaitokseen, jossa saimme tun-tuman siihen elämänympäristöön, missä päivänsä viettävät vähempiosaiset lähimmäisemme. Osallistuimme siellä hei-dän omassa kirkossaan iltahartauteen ja opimme käyntimme avulla yhä enemmän arvostamaan sekä mielen että ruumiin terveyttä.

Vaalijalasta tultuamme kävimme vielä tutustumassa Pieksämäen kirkkoon ja sen jälkeen yövyimme diakonissalaitok-sen suojissa. Seuraavana aamuna var-hain lähdimme Pieksämäeltä kohti pää-kaupunkia. Kaikki olivat virkeitä eikä matkustaminen näyttänyt tuottavan suurempia rasituksia, vaikka ilma olikin helteinen. Kun puolenpäivän tuntumassa alkoivat Helsingin ääriiviivat häämöt-tää, olivat kaikki pian junan ikkunassa ottamassa ensivaikutteita pääkaupungis-tamme, sillä hyvin monihan meistä oli ensimmäisellä Helsingin matkalla.

Olimme perillä tasan klo 12.15, jokai-nen oli kai vähän pyörällä päästään, mutta johtajan opastuksella "marssimme" pian majoituspaikkaamme, Lapin-lahdenkatu 10:ssä olevalle kansakoululle.

Kun pahin matkaväsymys oli ohi, lähdimme ensimmäiseen tutustumiskohtee-seemme, yliopiston kasvitieteelliseen puu-tarhaan, jossa koko tropiikin ilmasto tulvahti vastaanamme asiaankuuluvine kasveineen. Paljon ihmeellistä ja mie-lenkiintoista oli tässä ensimmäisessä pai-kassa.

Seuraavana oli meillä ohjelmassa retki Korkeasaareen ja mikäpä oli mennessä, kun aurinko hymyili ja vesibussi puk-sutteli iloista tahtia Korkeasaaren ran-taan. Siellä perillä saimme katsella jos jonkinlaisen eläinlajin edustajaa. Sää-

lintunnetta nuo eläimet synnyttivät kat-selijassa, kun ne oli riistetty vapaades-taan ihmisten mielihaluja palvelemaan.

Palattuamme Korkeasaaresta teimme vielä kiertoajelun raitiovaunulla tatus-tuen kaupunkiin.

Seuraava päivä alkoi tutustumiskäyn-nillä Pohjoismaiden Yhdyspankin pää-konttoriin. Kaiken suurenmoisen ja mielenkiintoisen nähtävän jälkeen saimme vielä kahvitkin käyntimme kun-niaksi. PYP:stä siirryimme Sokoksen tavaratalon suojiin, ihmettelemään ja ihailemaan runsasta tavarantaljouutta.

Tämän jälkeen oli vuorossa yksi mie-lenkiintoisimpia käyntipaikkoja, nim. Olympiastadion. Kivaa oli katsella nä-kymiä korkeudesta, joka "maalaisserkun" päätä miltei huimasi. Uimastadioniin pojat tutustuivat pohjaa myöten ja hauskaa sanoivat olleen uida, vaikka altaan pohja olikin maalattu vihreäksi.

Niin — ja Linnanmäki, totta kai sekin kuuluu jokaisen Helsingissä kävijän oh-jelmaan. Siksi mekin suuntasimme kulkumme sinne, katsomaan kuinka raha antaa kyytiä milloin missäkin vauhtipyö-rässä. Muutama kymppi vain lisää rahaa ja olet jälleen toisenlaisessa vauhdissa tai toisenlaista ohjelmaa seuraamassa. Tähän malliin siellä pian pää-see rahoistaan, mutta aina pyörii ja aina on kävijöitä ja sehän on tarkoituskun, muutenhan ei mikään yritys kannata.

Seuraavana aamuna, siis 26. päivänä aloitimme ohjelmamme nuorisojumalan-palveluksella Luther-kirkossa klo 9. Saarnan piti pastori Aimo Kymäläinen. Jumalanpalveluksen jälkeen lähdimme OKO:n toimitaloon. Se tuntuikin olevan ikäänkuin lähempänä meitä maalaisia, koska sen asiakkaat ovat suurimmaksi osaksi maalta. OKO on kolmanneksi suurin pankki Suomessa KOP:n ja PYP:n jälkeen.

Sitten tämän jälkeen oli vuorossa tu-tustuminen Yleisradioon ja Suomenlin-naan. Yleisradiossa meille selostettiin radiotalon toimintaa ja radion lähetyk-siä ja Suomenlinnassa tulvahti vastaanamme Suomen vanhaa historiaa, mutta aikaa oli liian vähän tarkemmin syven-tyäksemme kaikkiin sen tarjomiin näh-tävyyksiin.

Palattuamme Suomenlinnasta suun-nistimme Luther-kirkkoon, jossa alkoi klo 18 nuorisujuhla. Illan ohjaajana toi-mi oman opistomme johtaja ja ohjel-

massa oli mm. evankelisten kansanopis-
tojen ja korkeakoulujen esittäytyminen.

Lauantaiaamuna olivat toiset minun
nukkuessani käyneet Hietaniemen hau-
tausmaalla ja klo 9.30 alkoi Johanneksen
kirkossa juhla jumalanpalvelus, jossa
saarnasi rovasti Toivo Salminen.

Jumalanpalveluksen jälkeen meidät
otettiin vastaan Pellervo-Seuran talossa.
Saimme kuulla selostusta Seuran toimin-
nasta ja päälle päätteeksi meille tarjoti-
ttiin maukkaat kahvit. Tämän käynnin
jälkeen oli meillä tilaisuus tehdä ostos-
kierros Stockmannilla, kotiväkeä silmäl-
lä pitäen ja paljon olikin tavaraa, mutta
rahaa ei enää ollut liikoihin ostoksiin.

Niin— ja vielä oli sentään aikaa läh-
teä käynnille Mannerheim-museoon.
Menomatalla poikkesimme sisälle roo-
malaiskatoliseen kirkkoon, joka näin
meikäläisen silmillä katsoen oli perin ih-
meellinen.

Perillä Mannerheim-museossa olisi
miehellään viipynyt pitempäänkin, kai-
ken mielenkiintoisen Marsalkan elämään
liittyneen aineiston piirissä. Mutta mei-
dän Helsingissä oloaikamme alkoi lähetä
loppuaan ja siksi oli aihetta mennä La-
pinlahdenkadulle pistämään tavarat ko-
koon lähtöä varten.

Vielä sentään olimme Vanhassa kirkos-
sa klo 18.30 alkavassa Ehtoollisen vietos-
sa, jossa hartauspuheen piti rovasti Eeli
J. Hakala ja rippisanat lausui rovasti
Martti Savelainen.

Ja niin ilta kului, — tasan klo 23 jä-
timme Helsingin ja jätimme johtajamme
Helsingin asemalaiturille vilkuttamaan
”näkemiin”. Monta muistoa ja monta
kokemusta saimme tällä matkalla, mutta
näytti siltä, että kaikki verraten mielel-
lään suuntasivat matkan jälleen kote-
jaan kohti.

Ensimmäisenä etappina kotimatkal-
lamme oli Savonlinna. Tarkoituksemme
oli tutustua Olavinlinna lähemmin,
mutta koska kaikkien rahavarat olivat
kai aika heikoissa kantimissa ja ilmakin
oli muuttunut sateiseksi, tyydyimme
odottelemaan seuraavaa junaa, jonka oli
määrä tuoda meidät Huutokoskelle.

Huutokoskella jouduimme jälleen odot-
tamaan seuraavan junan lähtöä ja mo-
nen mielessä varmaan jo liikkui ajatus:
”Kun pääsisi pian kotiin, lepäämään.”
Ja siellä matkan varrella moni jo erosi-
kin joukostamme ”kotikulmilleen”.

Vielä Joensuussa jouduimme odotta-
maan junan lähtöä, mutta sitten alkoi-
kin jo monelle tutumpi taival, ja kun
juna klo 20.20 pysähtyi Kohtavaaran py-
säkillä ja johtajatar otti meidät vastaan,
oli eräs muistorikkaita matkoja jäljellä
päin. Kukaan ei kuitenkaan varmaan
katunut tekemäänsä matkaa, niin paljon
siellä sai nähdä ja oppiakin — ehkä. Yli
yön opistolla nukuttuamme moni jatkoi
vielä matkaa maanantaina — lopullisesti
kotiin.

Varpu Piirainen
(1958—59)

Retkeläiset marsalkan haudalla Hietaniemen hautausmaalla.
Valokuvannut Matti Tolvanen.

Osallistuminen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhliin

Ja Jeesus sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua."

Jeesus ei sanonut noita sanoja vain oman aikansa ihmisille, vaan Hän tarkoitti ne kaikille, meillekin, jotka olimme tulleet evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlille 25—28. 6. 1959.

Meitä oli parikymmenpäinen nuorisojoukko viime vuoden opistolaisia. Ehkä olimme lähteneet matkalle nähdäksemme enemmän uutta isämme maassa. Ehkä oli toinenkin syy: Jeesus kutsui mukaan näyttääkseen myöskin henkemme silmille näköaloja ja siksi oli lähdetävä.

Perjantapäivä oli meidän oma nuorisopäivämme. Olimme nuorisojumalanpalveluksessa. Lutherin kirkossa saarnan piti past. Aimo Kymäläinen ja liturgina toimi hänen lisäkseen past. Viljo Pulli. Syvälle mieliin jäi hartaasti veisaavan nuoren kansan virsi: "Jeesus, joka tulit meitä, armossasi auttamaan ...". Yhdessä pyydettiin: "Sulle nuoruuteni antaa, suo mun kutsuesasi ..." ja "väsymättä juosta suo mun kaitaa tietä kulkien, että maailmasta luovun, pääsen seuraan pyhien."

Saarnan kautta puhui Jeesus itse:

"Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan." Synnit annetaan meille anteeksi, mutta Jeesus sanoo, että hengen pilkkaamista ei ikinä anteeksi anneta. Varmaankin Jeesus tahtoi puhua erikoisesti juuri meille nuorille sanoessaan: "Jokaisesta turhasta sanasta, minä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä." Me emme ajattele edes mitä me puhumme, puhumme aivan turhanpäiväistä, sellaista, joka ei olisi tarpeellistakaan. Me puhumme valhetta lähimmäisestämme ja hankimme petosta häntä vastaan. Saamme silloin kyllä paljon aikaan, mutta voi, emme mitään hyvää, vaan ainoastaan paha, sellaista, joka raastaa rikki ihmisten välisiä suhteita. Kunpa muistaisimme: tilinpäivä on kerran edessä. Me olemme röyhkeitä, ylpeitä, kateellisia.

Kaikki nuo saavat aikaan paljon sanoja, ikäviä sanoja, haavoittavia sanoja. Niistä on tehtävä tili. Milloin on sitten tuo suuri tilin päivä? Sitä eivät tiedä tavasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä ainoastaan. Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee.

Illalla oli nuorisujuhla Lutherin kirkossa. Nuori väki lauloi kirkkain äänin kiitosta Jumalalle. Pyydettiin Jumalan Pyhää Henkeä matkalle oppaaksi, pyhittämään nuoruuden kultaiset vuodet, sanalla Jumalan. Pyhä vakavuus kasvoillaan opistojoukko toisensa jälkeen astui laulamaan oman tunnuslaulunsa. Mekin lupauduimme taas, niinkuin niin monesti ennenkin, ilolla taistelemaan ristin lipun juurella.

Sanaa jakoivat johtajatar Sariola, pastori Telaranta ja Hytönen sekä meidän oman opistomme johtaja, hän toimi myös illan ohjaajana. He puhuivat meille elämän valkeudesta. Joka pimeydessä vaeltaa, hän ei tiedä, minne hän menee. Jeesus on tullut, että meillä jo nuorina olisi elämän valkeus. Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koetele minua ja tunne minun ajatukseni ja katso, jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.

Lauantaina, aamupäivällä, kaikui laulu majapaikassamme jostakin huoneesta. "Joka aamu on armo uus ..." soi jälleen niin tutusti ja rakkaasti, että täytyi hiljaa yhtyä mukaan. Tuo laulu tuntui uudelta. Sitä oli laulettu joka aamu opistokodissa. Siihen oli silloin kasvettu kiinni. Oliko se nyt ollut unohduksissa? Mutta se tarttui uudestaan. Se soi sielussa vielä Johanneksen kirkossakin.

Siellä Jumala puhui oman, valtavan saarnansa. Kaikki on armoa. Suurta armoa sekin, että saamme olla näillä juhlilla. Jumala itse haluaa siunata meitä täällä. Hän on itse luvannut: "Minä tulen ja siunaan sinua." Hän auttaa tiellä joka päivä, sittenkin, kun astumme arkeen. Miten suuri asia onkaan, että saamme olla armosta osalli-

Kiinni Sanaan

Varmaan meistä jokainen on kuullut kirkkorukouksessa mm. tuon lauseen: "— ja auta, ettemme olisi sanan unhoittavaisia kuulijoita, vaan myös sen tekijöitä". Olemmeko koskaan pysähtyneet noiden sanojen eteen tutkimaan itseämme niiden valossa?

Me opiston käyneet olemme saaneet ainakin opistossa ollessamme olla Jumalan sanan äärellä joka päivä. Sana on saanut tulla meille siellä ollessamme läheiseksi, jopa rakkaaksikin.

Mutta miten on, hyvä opistoveri, olemmeko yrittäneet ja jaksaneet toteuttaa elämässämme niitä hyviä päätöksiä, joita teimme mielissämme itse kukin silloin opistossa ollessamme? Silloin meillä oli tilaisuus kätkeä Jumalan sana sydämiimme tulevaisuutta varten. Kätkimmekö sen, vai onko ehkä niin, että Jumalan sana on päässyt unohtumaan.

Sana unohtuu kyllä ajan mittaan, ellemme viljele sitä jatkuvasti. Uskossa heikkoina me saamme tulla Jumalan luo rukoillen, että Jumala pitäisi meitä jatkuvasti sanansa yhteydessä. Hän kyllä kuulee huokauksemme ja auttaa meitä pitämään kiinni sanastaan jatkuvasti.

Aune Tahvanainen
(1958—59)

set. "Sillä, armosta te olette pelastetut, uskon kautta, ette itsenne kautta, se on Jumalan lahja." Muistammehan, että armo taivasta varten kasvattaa.

Nyt oli sitten meidän viimeinen juhlapäivämme. Olimmeko saaneet sitä, mitä niin kipeästi sisäinen ihmisemme kaipasi. Ehkä olimmekin. Ehkä emme kaikki vielä, mutta olihan mahdollisuus illalla käydä Herran pöytään.

Silloin lauantai-iltana 27. 6. klo 18.30 istuimme Helsingin Vanhassa kirkossa. Yhdessä pyydettiin virsirunoilijan kanssa: "Suo minun, Jeesus, tulla mahdollisena pöytäsi ja omanas ain olla ...". Hartauspuheen piti rov. Eeli J. Hakala ja rippisanat rov. Savelainen. Jumala puhui monelle sielulle. Väsyneet matkamiehet saivat taivaallista voimaa ylhäältä. Markuksen sana: "Ja veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle", oli valittu tämän illan sanaksi. Kiitosvirren paikka on pyhäkkö, kiitosvirsi kuuluu sinne, missä on menestystä ja hyvinvointia, näin tavallisesti ajatellaan. Jeesus veisasi kiitosvirtensä kärsimysaikaan eikä kunniansa päivänä. Kiitosvirren oikea paikka onkin ahdistuksissa ja kärsimyksissä. Kiitetty olkoon Herra,

sillä Hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. Jeesuksen silmiin avautui muutenkin kuin ristin näky. Hän näki ylönousemisensa, taivaaseen astumisensa ja senkin, kuinka Hän istui kunniaissa Voiman oikealla puolella. Häntä vahvistivat tulevat näyt, siksi Hän jaksoi kiittää tuskan ja pelon alla. Meitä opetetaan tekemään samoin. Kärsimyksissä päästään perille. Nykyisen ajan vaivat eivät ole verrattavat tulevaan kirkkauteen.

Sitten Jeesus sai tarttua lujemmin ottein monen käteen kiinni arpopyydässä. Siinä temppelissä oli paljon kyyneleitä, taakkoja laskettiin Mestarin jalkojen juureen, ne saatiin myös jättää sinne. Palattiin kiittäen. Siunattu Herran Pyhän Ehtoollisen lahja!

Hiljaisina lähdimme ulos kirkosta. Se oli viimeinen tilaisuus näillä juhlilla. Saimme olla lähteellä. Meille tarjottiin elävää vettä lahjaksi. Jaksamme vain siten, että meitä kannetaan. Saavumme päivä päivältä lähemmä päämäärää — taivaskotia.

Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton.

Elvi Heikkinen
(1958—59)

Tietoomme on tullut:

KIHLOISSA:

Matti Kinnunen
Raili Peltola 1954—55

VIHITTYJÄ:

Martti Vaakanainen 1954—55
Rauni Karjalainen 1954—55
Eino Voutilainen 1954—55
Irja Valkonen

ERI OPPILAITOKSIIN PÄASSEITÄ:

Pohjois-Karjalan Keskusammattikouluun

Valde Räsänen 1956—57
Pentti Tuovinen 1957—58

Mikkelin Apuhoitajakouluun

Aira Pekkarinen 1955—56
Anna Liisa Timonen 1955—56

Niittylahden Kansankorkeakouluun

Aune Tahvanainen 1958—59

Helsingin ev. Kansankorkeakouluun

Hilkka Kortelainen 1955—56
Elvi Heikkinen 1958—59
Mirja Tirronen 1958—59

Sydämelliset onnittelumme! Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee. Ps. 37: 5.

Taivaan ajattelemisen ei heikennä elämisen tahtoa. Oikea suhde iäisiin luo oikean suhteen elämään. Odotus synnyttää vastuuntuntoa.

Ei kenenkään tulisi suorittaa maallista työtään uskollisemmin ja suuremmalla rakkaudella kuin sen, joka alati odottaa herransa tuloa. Joka elää odotuksessa, elää valvoen. Hän näkee, mitä tapahtuu hänen ympärillään ja lukee kaikki ajan merkit iäisyyden valossa.

"Kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa mielenne ja nostakaa pääenne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä" (Luuk. 21: 28).

Ei edes suurinkaan maailmankatastrofi saa taivaaseen kääntynyttä kristittyä masentuneena painamaan päätään. Hän nostaa sen odottavana.

Mutta nostettu katse ei näe vain taivasta, vaan myös maan.

Taivaaseen kääntynyt kristitty on valvova työntekijä Jumalan valtakunnassa. Hänen nostettu katseensa näytti hänelle vaalenevat vainiot. Minne hän kääntyneekin, avautuu tehtäviä. Hänen odotuksensa sanoo, että kiire, ja tietoisuus siitä, mikä odottaa maailmaa, antaa hänelle oikeaa rakkautta ja huolta.

Wislöffin kirjasta: Taivas

Työkauden alkajaisjuhlat pidetään sunnuntaina lokakuun 25 päivänä. Puhujaksi tulee mm. rovasti Eeli Hakala. Tervetuloa opiston ystävät ja toveriliittolaiset joukolla tähän uuden työkauden ensimmäiseen juhlaan! Muistattehan myöskin opistotyötä ja uusia oppilaita rukouksin.

Evankeliumiyhdistyksen järjestämät työntekijäkurssit ovat opistolamme marraskuussa 20—24 päivinä. Kurssien johtajana toimii pastori Antero Kruus. Ohjelmasta ilmoitetaan myöhemmin päivälehdissä. Toveriliittolaiset, jotka haluaisitte olla mukana jumalanvaltakunnan työssä, tulkaa mukaan kurseille saamaan hyviä neuvoja ja uutta intoa.